

Udtalelser, som viste, at Erindringen imod ham gjaldt den nuværende Samling. Imidlertid fremgaaer det jo af den høitagtede Ministers Foredrag, at den Grund, som han opstiller, er langt mere vidtgaaende; han har nemlig, uagtet han vedkjender sig — jeg tør ikke sige, i hvilket Omfang, man kan tillægge ham den — en Kjærlighed til denne Opfyldelse af Grundloven, dog flere Gange gjentaget, at han ikke havde en saadan Kjærlighed til den, at han vilde indlade sig paa at gennemføre den, i alt Fald ikke uden Indskrænkninger i Henseende til Tiden. Dette traadte vel ikke tydeligt frem i hans Foredrag, men det fremgik dog utvivlsomt af den Maade, hvorpaa han i Slutningen stillede sig til Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af nu at fremme Sagen. Spørgsmaalet er, som jeg tillod mig at bemærke, dette: Er det betimeligt og hensigtsmæssigt nu at fremme Sagen? Den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) har, hvis jeg ikke feiler meget, stillet i Spidsen for de Bemærkninger, han gjorde om dette Punkt, at det ikke vilde være rigtigt nu at forcere denne Sag frem under Omstændigheder, som ikke ere gunstige, og under hvilke man maa frygte for, at netop Folkets Interesse for Sagen vil tabe sig. Altsaa: Man maa ikke forcere denne Sag frem. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Forslagsstiller ikke ubetydeligt har sagt Noget, der kunde berettigede til den Tro, at han vilde „forcere“ Sagen frem, ligesom han heller ikke gennem sit Foredrag har tilkjendegivet Sigt. Den ærede Forslagsstiller har jo tilraadet Thinget at fremme Sagen uden Udvalg, for at den endnu i denne Samling kunde komme over i det andet Thing og muligen der komme i Udvalg; men han har ikke udtalt, hvorvidt han nærede det Haab, at Sagen skulde blive endelig gennemført i denne Samling. Jeg skal hertil knytte en Erindring med Hensyn til en Bemærkning, som den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) gjorde. Han sagde, at dersom man ikke vilde komme videre med Reformens Gjennemførelse, saa vilde det stride mod Folkethingets Værdighed at fremme en Sag, om hvilken man dog antog, at den ikke i denne Samling vilde blive særdivig fra Rigsdagens Haand.

Jeg er ikke istand til at indsee, at der skulde være Noget, som stred mod Folkethingets Værdighed, i at behandle denne Sag, i at drøfte den gennem Endringsforslag til 2den Behandling, i at afstemme disse Endringsforslag, afstemme Lovens Paragrapher, vedtage dens Overgang til 3die Behandling og derpaa lade den gaae til det andet Thing. Vilde Noget her for Alvor være kommen med den Bemærkning, da Straffeloven blev forelagt i det andet Thing, at man ikke skulde fremme Sagen, fordi det dog ikke var vist, at den kunde gaae igennem begge Thing? Der kan jo være Sager af den Bestaenhed, at man kan forudsæe, at det ikke vil være muligt for Rigsdagen i dens Heelhed saaledes at gjenmarbejde dem og saaledes at komme til det endelige Resultat, at de kunne gaae som særdivgt Arbejde fra Rigsdagens Haand i den paagjældende Samling. Meningen er jo netop, at der bør sørges for, at Arbejdet bliver saa meget gennemført som muligt, saa at i alt Fald enten Regeringen kan tage den paagjældende Sag i sin Haand eller Rigsdagen gjøre det i en paafølgende Samling. Jeg indseer derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem kan finde, at den foreslaaede Fremgangsmaade skulde kunne lede til et Forhold, som ikke stemmede med Folkethingets Værdighed. „Forholdene ere ugunstige“ httrede det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds. Og hvilke vare de Omstændigheder, han fremhævede som saadanne, der gjorde Forholdene ugunstige? „Folket er ikke modent til at kunne modtage Gjennemførelsen af denne Institution“. (Klein: Det har jeg ikke sagt!). Der blev sagt, at Folket ikke vilde være modent til at kunne modtage Gjennemførelsen deraf — muligen var det ikke just dette Udtryk, der blev brugt —, og det var denne Tanke, som nylig fandt Gjenklang hos den høitæredede Justitsminister, der ogsaa meente, at det vilde være heldigt at lade en Tid gaae hen, for at Folket kunde blive uvilket og komme til et saadant Punkt, at det var istand til at varetage de Hverv, som navnlig Indførelsen af Nævninger vilde paalægge det. Jeg troer nu ikke, at man tør tage Hensyn til en saadan formodet større eller mindre Umøndighed hos Folket. Jeg skal naturligviis ikke